

Joelin kirja ja laodikealainen seitsemännen päivän adventistikirkko – numero kahdeksantoista

Jeff Pippenger

2025-12-25

Luku kahdeksantoista

Tarkastelemme Abramamin liittoa emmekä ole vielä käsitelleet sitä Abramamin profetian osatekijää, jolla on suora yhteys Joelin kirjan alkujakeisiin. Abramamin profetia 400 vuoden orjuudesta yhdessä Paavalin 430 vuoden kanssa muodostaa profeettallisen rakenteen, joka vastaa Danielin 12:11:n 1290 vuotta. Jakeen yksitoista 1290 vuoden profetia on Abramamin ja Paavalin 430 vuoden linjan oomega-profeettallinen ajanjakso. Tämä totuus on osa sitä, mikä sinetöidään auki viimeisinä päivinä ja mikä erottaa viisaat jumalattomista.

430 vuoden omega-profetiaan liittyi ”neljän sukupolven” vertauskuva, joka osoitti koetusajan kansakunnalle, joka piti Jumalan valittua kansaa orjuudessa. Moosekselle se oli Egypti; niille sadalle neljälle kymmenellen neljälletuhannelle, jotka laulavat Mooseksen laulua, se on Yhdysvaltojen historia vuodesta 1798 aina sunnuntailakiin asti. Yhdysvallat, joka Ilmestyskirjan kolmannessatoista luvussa esitetään ”maasta nousevana petona”, alkaa karitsana ja päättyy puhumaan lohikäärmeen tavoin. Joosef, Karitsan vertauskuva, edustaa suhteellisen rauhan aikaa Egyptissä, kunnes tuli uusi farao ja orjuus alkoi. Näin ollen se kansakunta, joka tuomitaan neljännessä sukupolvessa ja joka Moosekselle oli Egypti, on Yhdysvallat. Jäännös tuomitaan sunnuntailain aikana, kuten sitä esikuvallisesti kuvaavat vitsaukset, jotka huipentuivat heprealaisille vereen heidän ovenpihtipuissaan ja sen jälkeen Egyptin kansalle Punaisella merellä. Joosef ja Mooses edustavat hyvää faraota ja pahaa faraota, mikä Yhdysvaltojen kohdalla merkitsee ensin karitsaa ja sitten lohikäärmettä.

Abramin ennustus tuomiosta neljännessä sukupolvessa sisälsi sen tosiasian, että armonaika päättyy asteittain, sillä Mooseksen kautta tapahtuneessa Abramamin ennustuksen täyttymyksessä armonaika ei ainoastaan päättynyt Egyptin osalta, vaan amorilaisille jäi yhä aikaa täyttää armonaikansa malja sen jälkeen, kun Egypti oli täyttänyt omansa. Punainen meri oli Egyptille se, mitä sunnuntailaki on Yhdysvalloille, ja sitten ”jokainen muu maa maan päällä” tulee ”seuraamaan Yhdysvaltojen esimerkkiä”, kuten amorilaiset edustavat Egyptin armonaikansa päättymisen jälkeisessä vaiheessa.

Amorilaiset ovat yksi niistä kymmenestä kansasta, jotka Abramamin liitossa määrittelevät maailman Egyptin virrasta Babylonin virtaan saakka, ja amorilaiset edustavat sen tähden maailman kansakuntia, jotka sulkevat oman armonaikansa kansakuntina Yhdysvalloissa säädetyn sunnuntailain jälkeen. Amorilaiset ovat raamatullinen vertauskuva maailmaa kohtaavan tuomion sulkeutumisesta, ja se tapahtuu kolmannessa ja neljännessä sukupolvessa. Punainen meri on vertauskuva Yhdysvaltojen armonajan päättymisestä, ja amorilaiset edustavat kansakuntia, jotka asteittain sulkevat armonaikansa, kunnes ihmiskunnan armonaika päättyy. Sen tähden amorilaiset

ovat vertauskuva sunnuntailakikriisiin ajanjaksosta Punaisellamerellä aina itätuulen tuomaan vapautukseen saakka, jolloin pelastuksen tie avautuu Jumalan kansalle.

Mutta Abramın profetia ei käsittele neljättä sukupolvea ainoastaan Yhdysvaltojen Egyptinä ja maailman amorilaisina, vaan ennen kaikkea se asettaa Jumalan kansan sukupolven, joka ylittää Punaisenmeren, ”neljänneksi sukupolveksi”. Kun kaivamme esiin sen, minkä voimme kaivaa esiin, ”neljän sukupolven” merkityksestä Abramın ensimmäisessä, kolmesta vaiheesta koostuvassa askeleessa, tarkastelemme Abrahamın liiton toista ja kolmatta askelta. Toinen askel on seitsemästoista luku, ja kolmas askel on tietenkin—kahdeskymmenes toinen luku.

Danielin kahdennessatoista luvussa tunnistetaan kolme profeetallista ajanjaksoa, ja ne kaikki edustavat profeetallista aikaa, joka päättyi vuonna 1844. Nämä kolme ajanjaksoa avataan sinetin alta viimeisinä päivinä, ja nämä kolme ajanjaksoa edustavat tiedon lisääntymistä, joka kohtaa Jumalan kansan viimeisinä päivinä. Kristus pellavavaatteisiin puettuna miehenä esittää jakeessa seitsemän ensimmäisen näistä kolmesta profeetallisesta ajanjaksosta, ja tehdessään niin Hän asettaa itsensä samaan linjaan Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkelin kanssa, joka ei seiso vetten päällä, vaan maan ja meren päällä.

Ja enkeli, jonka minä näin seisovan meren päällä ja maan päällä, nosti kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttaan, joka elää aina ja iankaikkisesti, joka on luonut taivaan ja mitä siinä on, ja maan ja mitä siinä on, ja meren ja mitä siinä on, ettei aikaa enää olisi. Ilmestys 10:5, 6.

Kahdennessatoista luvun seitsemännessä jakeessa pellavavaatteinen mies vannoo myös Hänen kauttaan, joka elää iankaikkisesti.

Ja minä kuulin pellavavaatteisiin puetun miehen, joka oli virran vetten yläpuolella, kun hän kohotti oikean kätensä ja vasemman kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttaan, joka elää iankaikkisesti, että siihen on kuluva aika, ajat ja puoli aikaa; ja kun pyhän kansan voiman hajottaminen on saatettu päätökseen, kaikki nämä tapahtuvat loppuun. Daniel 12:7.

Meille on innoituksen kautta ilmoitettu, että sama Danielin kirjassa oleva profetian linja otetaan esiin Ilmestyskirjassa, ja milleriittien ymmärryksen mukaan nämä kaksi kuvausta ovat Kristusta koskevia rinnakkaiskohtia. Kristus pienen kirjakäärön kanssa olevana Enkelinä Ilmestyskirjassa osoittaa profeetallisen ajan sovelluksen päättymisen vuonna 1844, ja Kristus pellavavaatteiseen puettuna Miehenä Danielin kirjassa osoittaa, että kun sunnuntailaki Yhdysvalloissa tulee voimaan, kaikki Danielin viimeisen näyn ihmeet ovat päättyneet. Tuossa pyhässä historiassa, joka edeltää sunnuntailakia ja huipentuu siihen, Jumalan kansan oli määrä joutua hajalleen ajanjaksoksi, jota edustaa 1260:n vertauskuva. Tämä sunnuntailakia edeltävä hajallaan olemisen ajanjakso esitetään Ilmestyskirjan yhdestoista luvussa, jossa Mooses ja Elia surmataan ja makaavat kuolleina kadulla kolme ja puoli päivää, mikä on 1260:n vertauskuva.

Seitsemännessä jakeessa pellavapukuinen mies osoittaa, että kun pyhän kansan voiman hajottaminen on päättynyt kolmen ja puolen päivän kuluttua, Jumalan kansaa kohtaan lopun aikana tulevat ”ihmeet” ovat päättyneet. Päätimme edellisen artikkelin sisar Whiten selostukseen Sakarjan kolmannesta luvusta. Ensimmäinen virke kuului: ”Sakarjan näky Joosuasta ja Enkelistä soveltuu

erikoisella voimalla Jumalan kansan kokemukseen suuren sovituspäivän päätöskohtauksissa.” Tässä luvussa sekä sisar Whiten siitä antamassa inspiroidussa selostuksessa ne sataneljäkymmentäneljäntuhatta ovat ne ”ihmetellyt miehet”. Danielin viimeisen näyn ”ihmeet”, jotka sunnuntailaki saattaa päätökseen, ovat ne ”ihmeet”, jotka liittyvät Jumalan kansan sinetöimiseen.

Danielin kahdestoista luku tarjoaa sen valon, joka sinetöi sataneljäkymmentäneljäntuhatta viimeisinä päivinä. Tätä valoa edustavat kolme profeetallista ajanjaksoa, jotka kaikki tunnistettiin ja vahvistettiin totuudeksi milleriläisessä historiassa. Nämä kolme ajanjaksoa esitetään kolmessa jakeessa, ja ne ovat kolme pylvästä, jotka kannattavat totuuden rakennetta. Totuuden rakennetta kannatetaan kolmivaiheisella prosessilla. Tätä kolmivaiheista prosessia edustavat yhdeksän jakeen katkelmassa (4–12) ne kolme jaetta, jotka esittävät profeetallista aikaa. Nämä kolme profeetallista ajanjaksoa, kun niitä tarkastellaan milleriläisen perustavan ymmärryksen pohjalta, tuottavat kolme symbolista ajanjaksoa, jotka määrittävät milleriläisen ymmärryksen mukaisesti, mutta joissa ajan elementtiä ei sovelleta.

Kolme ajanjaksoa sijaitsevat juuri siinä Raamatun kohdassa, joka määrittelee ”profetian sinetöimisen prosessin — ja sitten sen avaamisen”, mukaan lukien klassinen raamatullinen kuvaus kolmivaiheisesta koettelemusprosessista. Ne yhdeksän jaetta, jotka alkavat siitä, että Danielia käsketään sinetöimään kirjansa, ovat juuri ne jakeet, joissa nämä kolme ajanjaksoa esitetään, ja noissa yhdeksässä jakeessa puhdistusprosessi, joka toteutuu totuuden tullessa avatuksi, ilmaistaan sanoilla ”puhdistetaan, valkaistaan ja koetellaan”. Kolme ajanjaksoa kolmessa jakeessa ovat tiedon lisääntyminen lopun aikana, viimeisinä päivinä, ja ne edustavat Jumalan liittokansan lopullista koettelemisen ja sinetöimisen prosessia. Tuo historia on se, jossa esitetään ne vertauskuvalliset ”ihmeet”, jotka kohtaavat Jumalan kansaa viimeisinä päivinä. Lukekaa tämä kappale uudelleen.

Kolme ajanjaksoa, jotka esiintyvät yhdeksän jakeen jakson kolmessa jakeessa, edustavat Danielin kirjan huipentumaa, ja siinä kuvattu huipentuma on sisäisen profeetallisen linjan huipentuma; se on kertomus siitä, kuinka kivi ”irrotetaan” vuoresta ilman käsiä, mikä on jäännöksen kertomus. Tuo sisäinen linja esitetään luvuissa kymmenen ja kaksitoista, ja profetian ulkoisen linjan huipentuma on luvun yksitoista päätösjakeissa sekä Daniel 12:n ensimmäisissä jakeissa.

Nuo kolme ajanjaksoa ovat myös sekä Ulaijoen että Hiddekel-joen todistuksen näkyjen huipentuma, ja nuo kolme jaetta sisältävät profeetallisen ajanjakson, joka edustaa liiton aikaprofetian huipentavaa täyttymystä ja jossa sekä Abram että Paavali ovat todistajina. Jeesus, pellavavaatteisiin puettuna Miehenä, on jakeessa seitsemän kävelemässä veden päällä. Jakeessa yksitoista kaksi ääntä, jotka ovat myös Kristuksen ääni, Abram ja Paavali, seisovat todistamassa. Jakeessa kaksitoista esitetään Jumalan kansan sinetöimisen historia, sillä sataneljäkymmentäneljäntuhatta ovat neitsyitä, ja neitsyet kokevat vertauksen kymmenestä neitsyestä, ja jakeen kaksitoista siunaus on niiden päällä, jotka odottavat. Ne, jotka vertauksessa odottavat ja jotka ovat ”autuaita”, ovat niitä, jotka saavat vaatteen, joka sallii heidän mennä häihin oven sulkeutuessa.

Seitsemännessä jakeessa Jeesus kävelee veden päällä, mikä synnyttää pelkoa, mutta Pietari päättää uskoa ja alkaa kävellä ja antaa Jumalalle kunnian; Pietari on kuitenkin usein molempien luokkien vertauskuva, ja kirkkaus kääntyy jälleen peloksi, kun hänen tuomionsa hetki saapui. Jakeeseen seitsemän sijoittuva ensimmäinen ajanjakso edustaa ensimmäisen enkelin sanomaa. Jeesus on vetten päällä, pelon ja ensimmäisen enkelin vertauskuvana. Sitten Jeesus osoittaa ajanjakson, jolloin Hän kirkastaa kansansa ennen sunnuntailain tuomiota. Kaikki kolme kolmen enkelin osatekijää sisältyvät jakeeseen seitsemän, sillä jae seitsemän on ensimmäinen niistä kolmesta jakeesta, jotka edustavat kolmea enkeliä.

Yhdestoista jae tarjoaa “kaksinkertaistamisen” omega-todistuksellaan Abramin ja Paavalin alfa-äänille. Heidän “kaksinkertaistetut” äänensä yhtyvät esittämään liiton aikaprofetian, ja yhdestoista jae täyttää profetian omegana osoittamalla sen profeetallisen ajanjakson, joka päättyy Babylonin lankeemukseen vuonna 1798, ja näin se on esikuva Babylonin lankeemuksesta, kun Miikael nousee viimeisinä päivinä. Yhdestoista jakeessa meillä on profeettojen kaksinkertaistuminen sekä ajanjakso, joka edustaa kahta Babylonin lankeemusta, ja siten se edustaa toisen enkelin sanomaa, joka julisti: “Kukistunut, kukistunut on Babylon.”

Jae seitsemän on ensimmäisen enkelin sanoma, jae yksitoista on toisen enkelin sanoma, ja jae kaksitoista, joka on Daniel 12*12 eli Daniel 144, käsittelee viisasten ja tyhmien välistä eroa, joka toteutuu tuomioprosessissa ja päättyy luonteen ilmenemiseen tuomion kriisissä. Jae kaksitoista on kolmannen enkelin sanoma, joka osoittaa, kuinka maailma jakautuu kahteen luokkaan, ja vastineena kolmannen enkelin ulkoiselle kuvaukselle juuri tästä jaosta on kolmannen enkelin sisäinen jako, jota jakeessa kaksitoista edustetaan. Jakeet seitsemän, yksitoista ja kaksitoista ovat kolmen enkelin sanoma, ja nämä jakeet ovat se valo, joka avataan viimeisinä päivinä. Näiden kolmen jakeen avautuminen viimeisinä päivinä on sopusoinnussa Ilmestyskirjan kymmenennen luvun kanssa.

Kristus mahtavana enkelinä sekä Juudan sukukunnan Leijonana luvussa kymmenen huusi kuin ”leijona”, ja Hänen karjuntansa synnytti seitsemän ukkosenjylinää, jotka sinetöitiin, samoin kuin Danielin luvussa kymmenen. Ne ovat rinnakkaisia kohtia. Tästä syystä myös luvun kaksitoista kolme ajanjaksoa ovat Ilmestyskirjan kymmenennen luvun seitsemän ukkosenjylinää.

”Seitsemän ukkosta” on yksinkertaisesti toinen ilmaus Kristuksesta Alfana ja Omegana, sillä ”seitsemän ukkosen” ensisijainen symboliikka on siinä, että se edustaa ”tapahtumien jäsentelyä”, joka tapahtui vuodesta 1798 vuoteen 1844 ja joka toistuu ”tulevissa tapahtumissa”, jotka ”paljastetaan järjestyksessään” sadan neljäkymmenen neljän tuhannen historiassa. ”Seitsemän ukkosta” on sen tähden Alfaa ja Omegaa koskeva vertauskuva; häntä, joka on myös alku ja loppu, ensimmäinen ja viimeinen, perustus ja temppeli, kulmakivi ja lakikivi — seitsemän ukkosta.

Danielin kahdentoista luvun kolmen vertauskuvallisen ajanjakson valon tulee olla sopusoinnussa seitsemän ukkosen valon kanssa, sillä ne ovat yksi ja sama profeetallinen linja. Ensimmäisessä ajanjaksossa Kristus kohottaa molemmat kätensä taivasta kohti, niin kuin Hän Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa kohottaa yhden kätensä. Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa Hänen kätensä tulee profeetallisen ajan soveltamisen päättymisen vertauskuvaksi, merkiten siirtymää

profeetallisista aikakausista yksinkertaisesti profeetallisiin ajanjaksoihin. Tämä milleriläisten käyttämän pääasiallisen profeetallisen säännön siirtymä oli esikuvattuna Kristuksen aikana tapahtuneessa suuressa siirtymässä kirjaimellisesta hengelliseen.

Apostoli Paavali nostettiin esiin vahvistamaan keskeinen profeetallinen sääntö, joka liittyy valitun kansan profeetalliseen linjaan. Hengellisen Israelin aivan alussa vahvistetaan keskeinen profeetallinen sääntö, joka määrittelee itse liiton uudelleen. Siitä lähtien Abrahamin lapsena olemisen merkitsi Abrahamin lapseksi olemista uskon kautta, ei veren kautta. Tämä profeetallinen periaate asetettiin paikoilleen ensisijaisesti Paavalin kynän kautta; tässä suhteessa hän oli Kristuksen esikuva Ilmestyskirjan 10. luvussa, muuttaen ja päättäen ajan profeetallisen sovelluksen vuonna 1844.

Liitto ihmissuvun kanssa kuvataan sateenkaarella, ja Nooan arkki edustaa ajanjaksoa ennen vedenpaisumusta ja sen jälkeen, jolloin ei ollut mitään selvästi yksilöityä valittua kansaa. Abrahamin kutsuminen merkitsi suurta ja merkittävää muutosta Jumalan profeetallisessa suhteessa ihmissukuun. Abrahamin kanssa tehty liitto merkitsi suurta käännettä liittohistorian linjassa, ja siten se esikuvasi suurta siirtymää kirjaimellisesta hengelliseen Paavalin päivinä sekä aikasovellutuksesta siihen, ettei aikasovellutusta ole vuonna 1844.

Ensimmäinen muutos Jumalan liitossa ihmiskunnan kanssa oli puutarha, ja selvästi lausuttu muutos oli elämänpuuta koskevat rajoitukset; se sai aikaan myös vaatetuksen muutoksen, hengellisestä valosta kirjaimelliseen karitsannahkaan. Seuraava suuri muutos liittohistoriassa on vedenpaisumus, jota Nooa edustaa, samoin kuin Aadam edusti ensimmäistä suurta liittomuutosta. Sitten tuli siirtymä valittuun kansaan Abramin myötä, mikä johti Moosekseen, joka esittelee ne profeetalliset periaatteet, että päivä edustaa vuotta. Tuo periaate on voimassa vuoteen 1844 asti, jolloin tapahtui jälleen toinen suuri liittomuutos. Liittohistorian suurina aikakausina tapahtuu aina merkittävä muutos jossakin Jumalan profeetallisen Sanan periaatteessa. Tuo muutos sadan neljäkymmenenneljän tuhannen historian aikana on se, että Alfa ja Omega on Totuus. Alfa ja omega on se periaate, että loppu kuvataan Jumalan Sanassa aina alun avulla. Tähän alfaa ja omegaa koskevaan periaatteeseen liittyy heprealaisen sanan ”totuus” kolmiosainen rakenne.

Jäännöskansan historian aikana tapahtunut merkittävä profeetallinen siirtymä on suoranaisesti esitetty kussakin tärkeimmistä liittohistorioista, samoin myös muissa totuuden linjoissa. Se ”avain”, joka lasketaan Eljakimin olalle Jesajan kirjassa 22:22, on sama avain, joka annettiin Pietarille Paneionissa Matteuksen evankeliumin kuudennessatoista luvussa. Tuo avain annetaan filadelfialaiselle seurakunnalle, ja William Miller oli se, jolle annettiin avain, joka mahdollisti hänen yhteytensä siihen juuri päivä vuodesta -periaatteeseen, jonka Mooses oli merkinnyt muistiin Mooseksen historian aikana ja joka esikuvasi milleriittien historiaa. Millerin yhteys Mooseksen profetiaan oli Paavalin yhteyden Abramin profetiaan esittämä. Eikä olekaan syytä kysyä, miksi Millerin ei tulisi liittyä Moosekseen, sillä Mooseksen pelastus arkissa oli liittynyt Nooan pelastukseen arkissa yhdistääkseen molemmat liitot toisiinsa. Eedenissä alkavat profeetallisen sovelluksen siirtymät osoittavat, että profeetallisen valon merkittävä ilmoitus tunnistetaan lopullisen liittokansan historiassa — sadassaneljäskymmenessä neljässä tuhannessa. Väitään, että merkittävä profeetallinen siirtymä on esitetty seitsemässä ukkosenjylinässä, jotka liittyvät suoraan

Danielin kirjan kahdennentoista luvun kolmeen ajanjaksoon, ja nämä tunnistetaan vain silloin, kun alfa- ja omega-periaatteita sovelletaan rivi riviltä -sovelluksessa, joka perustuu totuuden kolmivaiheiseen rakenteeseen.

Jakeissa, jotka välittömästi edeltävät julistusta, ettei ”aikaa enää ole”, Kristus esitteli ne seitsemän ukkosenjylinää, jotka Danielin kahdennentoista luvun totuuksien tavoin oli sinetöity. Sen pellavapukuisen miehen asiayhteys, joka kahdennessatoista luvussa kohottaa molemmat kätensä, on Danielin kirjan sinettien avaaminen, ja Kristuksen, Leijonan, asiayhteys Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa on seitsemän ukkosenjylinän sinetöiminen. Sisarkunta White rinnastaa seitsemän ukkosenjylinän sinetöimisen Danielin kirjan sinetöimiseen.

”Sen jälkeen kun nämä seitsemän ukkosenjylinää olivat puhuneet äänensä, Johannekselle annetaan sama käsky kuin Danielille pienen kirjan suhteen: ’Sinetöi ne asiat, jotka ne seitsemän ukkosenjylinää puhuivat.’ Nämä liittyvät tuleviin tapahtumiin, jotka paljastetaan omassa järjestyksessään.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, osa 7, 971.

Seitsemän ukkosenjylinää määritellään Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa sekä Profetian Hengen kautta ja milleriittien historiassa vuodesta 1840 vuoteen 1844 saakka, mikä toistuu sadan neljäkymmenen neljän tuhannen historiassa. Samassa kohdassa todetaan: ”Johannekselle annettu erityinen valo, joka ilmaistiin seitsemässä ukkosenjylinässä, oli kuvaus tapahtumista, jotka toteutuisivat ensimmäisen ja toisen enkelin sanoman aikana. Kansan ei ollut parhaaksi tietää näitä asioita, sillä heidän uskonsa täytyi välttämättä joutua koetukselle. Jumalan järjestyksessä julistettaisiin mitä ihmeellisimpiä ja edistyneimpiä totuuksia.” Milleriitit eivät ymmärtäneet, että heidän oli kohdattava kaksi pettymystä, sillä heidän ymmärryksensä puute oli tarkoitettu koettelemaan heitä. Milleriitit eivät aavistaneet mitään ”edistyneitä totuuksia”; toisin sanoen he eivät odottaneet mitään ”suuria profeetallisia siirtymiä” liittohistoriassa.

Vaikka Milleriläiselle ”kansalle ei ollut parhaaksi tietää näitä asioita”, sataneljäkymmentäneljä tuhatta koetellaan saman historian kautta, mutta ei siten, että he viattomasti ymmärtäisivät historian väärin, vaan siksi, etteivät he ymmärrä historiaa, joka heidän on tunnettava. Kyseessä on sama koe, mutta päinvastaisena. Johannes Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa edustaa ennen kaikkea sataneljäkymmentäneljä tuhatta ja vasta toissijaisesti ensimmäisen ja toisen enkelin milleriläistä liikettä. Tämä käy ilmi, kun näet, että Johannekselle ilmoitetaan etukäteen ennen hänen pienen kirjan syömistään, että se olisi makea ja sitten karvas. Milleriläisten ei ollut parhaaksi tietää, mitä se merkitsi, mutta Johannes edustaa kansaa, joka tietää ennalta, mitä tapahtuu, kun milleriläiset söivät pienen kirjan.

Ja minä menin enkelin luo ja sanoin hänelle: Anna minulle se pieni kirja. Ja hän sanoi minulle: Ota se ja syö se; ja se on tekevä vatsasi katkeraksi, mutta suussasi se on oleva makea kuin hunaja. Ja minä otin sen pienen kirjan enkelin kädestä ja söin sen; ja se oli suussani makea kuin hunaja, mutta heti kun olin sen syönyt, minun vatsani tuli katkeraksi. Ilmestys 10:9, 10.

Johannekselle ilmoitetaan ennalta vuosien 1840–1844 karvas-makeasta kokemuksesta, siitä historiasta, jota kymmenes luku kuvaa. Tuo kokemus, joka jakeissa yhdeksän ja kymmenen esitetään niin selvästi, tunnistetaan myös jakeissa kaksi–neljä täsmällisesti.

Ja hänellä oli kädessään avattu kirjakäärö; ja hän asetti oikean jalkansa meren päälle ja vasemman jalkansa maan päälle, ja huusi suurella äänellä, niin kuin leijona karjuu; ja kun hän oli huutanut, seitsemän ukkosenjylinää puhui äänensä. Ja kun ne seitsemän ukkosenjylinää olivat puhuneet äänensä, minä aioin kirjoittaa; ja minä kuulin äänen taivaasta sanovan minulle: Sinetöi se, mitä ne seitsemän ukkosenjylinää puhuivat, äläkä sitä kirjoita. Ilmestys 10:2–4.

”Seitsemän ukkosenjylinää” edustavat ”tapahtumien esitystä”, joka toteutuisi ensimmäisen ja toisen enkelin aikana, sekä myös ”tulevia tapahtumia, jotka paljastetaan omassa järjestyksessään”. ”Seitsemän ukkosenjylinää” edustavat sitä totuutta, että milleriittien historia toistuu sadan neljäkymmenen neljän tuhannen historiassa, ja totuudet, jotka avattiin sineteistään lopun aikana vuodesta 1798 eteenpäin, edustavat totuuden sinettien avaamista Jumalan kansan viimeisinä päivinä. Jeesus Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa vastaa Jeesusta Danielin kirjan kahdennessatoista luvussa. Molemmissa kohdissa esitetään koettelevan totuuden sinetöiminen ja sinettien avaaminen viimeisinä päivinä.

Jotkut saattavat väittää, että Jeesus puhuu jakeessa seitsemän, mutta että Gabriel puhuu Danielille jakeissa yksitoista ja kaksitoista, mutta voidaan myös ymmärtää, että Jeesus puhuu kaikissa kolmessa kohdassa. Kummaltakin puolelta asiaa tarkasteltuna Kristuksen ääni puhuu Danielin kautta, ja luvun kaksitoista kolme profeetallista ajanjaksoa ovat Kristuksen sanoja, ja Hän esittää nämä kolme ajanjaksoa totuuden rakenteessa. Kaikki kolme ajanjaksoa on sinetöity, mikä tekee niistä yhden kolmiosaisen vertauskuvan.

Seitsemäs jae käsittelee ihmisten päättymistä ja osoittaa Kristuksen viimeisen työn kaikkeinpyhimässä, kun Hän pyyhkii pois sadan neljäkymmenen neljän tuhannen synnit ja sinetöi heidät. Ensimmäinen jae yksilöi ”ihmeet”, ja näistä kolmesta jakeesta viimeinen yksilöi myös ”ihmeet” niiksi, jotka ovat autuaita odottaessaan ja kokeessaan ensimmäisen pettymyksen. Keskimäinen ajanjakso yksilöi ihmiskunnan kapinan sunnuntailakikriisin aikana sekä myös sen ajanjakson, joka johtaa sunnuntailakiin, sadan neljäkymmenen neljän tuhannen valmistautumisen ajaksi. Kaikki jakeet osoittavat suoraan, ”mitä on tapahtuva” Danielin kansalle ”viimeisinä päivinä”. Kaikki kolme jaetta puhuvat sadan neljäkymmenen neljän tuhannen puhdistamisen teemasta. Ensimmäinen ajanjakso vastaa kolmatta ajanjaksoa, ja keskimäinen ajanjakso edustaa koko maailman kapinaa heidän marssiessaan Harmagedoniin.

Jos nuo kolme ajanjaksoa ovat myös ne seitsemän ukkosenjylinää, silloin noiden kolmen jakeen täytyy yksilöidä ”tulevat tapahtumat, jotka [ilmaistaan] järjestyksessään”, ja nuo ”tulevat tapahtumat” vastaisivat ”niiden tapahtumien esitystä, jotka tapahtuivat ensimmäisen ja toisen enkelin aikana” vuosina 1840–1844. On useita totuuksia, jotka tämä liike on omaksunut ja jotka eroavat selvästi pioneerien ymmärryksestä, ja kuitenkin kaikki nämä totuudet ovat sopusoinnussa pioneerien ymmärryksen kanssa. Milleriläisistä tähän päivään asti on tapahtunut suuri profeetallinen siirtymä. Päivä-vuosi-periaate on klassinen esimerkki, mutta on muitakin. Esimerkki suuresta profeetallisesta siirtymästä ilmenee yhteydessä seitsemään ukkosenjylinään.

Sen jälkeen kun Johannekselle kymmenennen luvun viimeisessä jakeessa sanottiin, että hänen täytyy jälleen profetoida, mikä näin korosti, että kymmenennen luvun historia edusti sekä

milleriittien liikettä että sataneljäkymmentäneljätuhatta, hänelle annettiin mittakeppi temppelin mittaamista varten, mutta häntä käskettiin jättämään esikartano mittaamatta.

Ja minulle annettiin ruokoa muistuttava mittakeppi; ja enkeli seiso i sanoen: Nouse ja mittaa Jumalan temppeli ja alttari sekä ne, jotka siinä rukoilevat. Mutta temppelin ulkopuolella oleva esipiha jätä pois äläkä mittaa sitä, sillä se on annettu pakanoille; ja pyhää kaupunkia he tallaavat jalkoihinsa neljäkymmentäkaksi kuukautta. Ilmestys 11:1, 2.

Kun temppeliä mitataan vuoden 1844 jälkeisessä ajassa, Johannesta käsketään jättämään pois pakanat, joita esitetään esipihana. Tämä vertauskuva vuonna 1844 osoitti, että Jumala oli juuri valinnut uuden liiton morsiamen, ja silloin tehtiin ero Hänen morsiamensa ja esipihan välillä. Sisari White ilmaisee selvästi, että esipiha edustaa pakanoita ja temppeli Jumalan valittua kansaa; lukekaa vain Luvusta ”Ulompi esipiha” teoksessa Aikakausien Toivo.

Johannes kuvaa milleriittejä, joista oli juuri tullut Jumalan valittu kansa vuonna 1844. Ero tehtiin niiden milleriittien, jotka olivat juuri kokeneet karvas-makean sanoman, ja muun nimellisesti kristillisen maailman välillä, jota kuvataan pakanoina.

Perustus laskettiin vuodesta 1840 ensimmäiseen pettymykseen saakka, ja temppeli valmistui Keskiyön huudon julistuksen aikana. Sitten tuli suuri pettymys, ja Johannekselle sanotaan, että hänen tulee nousta ja mitata, mutta jättää pakanat pois. Johannes havainnollistaa tuomion alkamista, ja tästä syystä innoitus soveltaa näissä jakeissa Johanneksen mittaamista tutkivan tuomion vertauskuvana. Se, mitä olemme juuri esittäneet Johanneksesta mittaamisen vertauskuvana, on sopusoinnussa adventistien tyypillisen käsityksen kanssa, mutta tässä liikkeessä tapahtui merkittävä muutos tämän vertauskuvan ymmärtämisessä.

Yhdenmukaisesti milleriläisen käsityksen kanssa tulimme näkemään, että milleriläisten historiassa, sellaisena kuin Johannes sen esittää kymmenennessä luvussa, oli myös ennustus rinnakkaisesta liikkeestä, josta tulisi sataneljäkymmentäneljätuhatta. Ymmärsimme, että jos ottaisitte milleriläisen historian mitat ja jättäisitte pois pakanain ajan, voisitte nähdä juuri sen temppelin, jota Johannes oli mittaamassa.

Tunnistimme, että toinen 2520 vuoden aikaprofetia päättyi vuonna 1798 ja toinen vuonna 1844, paljastaen näin neljäkymmenenkuuden vuoden ajanjakson, jonka aikana Kristus rakensi milleriläisen temppelin. Johannes määritteli esipihan pakanoiksi, ja on olemassa profeetallinen ”pakanain ajat”.

Ja he kaatuvat miekan terään, ja heidät viedään vangittuina kaikkien kansojen sekaan; ja pakanat tallaavat Jerusalemiä, kunnes pakanain ajat täyttyvät. Luuk. 21:24.

Pakanain ”ajat” on monikossa, ja ne kuvaavat kahta ajanjaksoa, joiden aikana sekä kirjaimellinen että hengellinen Israel tallattiin maahan. Näistä kahdesta maahan tallaamisesta jälkimmäinen, pakanuuden ja sen jälkeen paavillisuuden alaisuudessa tapahtunut, päättyi vuonna 1798. Huolimatta siitä, mitä saatetaan väittää, ”pakanain ajat” päättyivät vuonna 1798 ensimmäisen enkelin saapuessa. Johanneksen tuli alkaa mittaaminen vuonna 1798 eikä mitään sitä ennen. Hänet sijoitettiin vuoden 1844 historiaan, joten jättää pois vuonna 1798 päättynyt ajanjakso merkitsi

esipihan pois jättämistä, ja näin tehdessäsi tuot esiin ne neljäkymmentäkuusi vuotta, joiden aikana Milleriläinen temppeli pystytettiin liiton Sanansaattajan toimesta. Tästä sovelluksesta johdetaan monia siihen liittyviä totuuksia, mutta käytän tätä vain esimerkkinä valosta, joka on erilainen kuin tienraivaajien ymmärrys, mutta joka ei ole ristiriidassa alkuperäisten totuuksien kanssa, vaikkei siihen enää liitetäkään aikaa.

Tuo nimenomainen totuus tunnistettiin ennen syyskuun 11. päivää 2001, mutta se todella vakiintui syvällisesti tuon päivän jälkeisenä aikana. Totuutta siitä, että Johannes mittaa temppelin, ei voida erottaa seitsemästä ukkosenjylinästä, sillä kyse on aivan samasta tekstikohdasta. On olemassa totuus seitsemän ukkosenjylinän sovelluksesta, joka oli sinetöitynä siihen ajanjaksoon asti, jolloin Danielin kahdennessatoista luvussa mainitut ”ihmeet” täyttyivät. ”Seitsemän ukkosenjylinän” sovellus, joka avattiin sinetistä heinäkuun 2023 jälkeen, on täydellisessä sopusoinnussa — tai pikemminkin täydentää syvällisellä tavalla Daniel 12:n kolmea jaetta.

Sisar White käyttää sanaa complement, ei sanaa compliment, kuvaamaan Danielin ja Ilmestyskirjan välistä suhdetta. Complement, joka merkitsee ”saattaa täydellisyyteen”, on se, mitä nämä kaksi profeetallista kirjaa tekevät toisilleen. Seitsemän ukkosenjylinää, kun ne Danielin kirjan kahdennessatoista luvussa avataan heinäkuun 2023 jälkeen, saattavat siinä olevan sanoman täydellisyyteen. Se, mikä avaa seitsemän ukkosenjylinää, on alfan ja omegan periaate yhdessä totuuden rakenteen kanssa.

Pakanain ”ajat” täyttyivät vuonna 1798, ja ne edustavat kahta 1260 vuoden ajanjaksoa, joiden aikana ensin pakanuus ja sitten paavius polkivat jalkoihinsa pyhäkön ja joukon. Kun mittaamme temppeliä, meidän tulee jättää esipiha pois, ja esipiha ulottuu vuoteen 1798, mutta vuoden 1844 jälkeen aikaa ei enää ole. Tänä 1260 vuotta edustavat yksinkertaisesti ajanjaksoa, joka osoittaa temppelin ja esipihan välisen eron. Tästä syystä polkeminen jalkoihin saatettiin päätökseen 18. heinäkuuta 2020 alkaen heinäkuuhun 2023 asti. Temppelin mittaaminen tänään yhdessä niiden seitsemän ukkosenjylinän kanssa, jotka edustavat ensimmäisen ja toisen enkelin sanomien aikana tapahtuneiden tapahtumien jäsentelyä, on Johannekselle annettu tehtävä. ”Meidän suuri työmme” on ”yhdistää” kolmen enkelin sanomat ja siten osoittaa profeetallinen työ, jota ei ollut tehty aiemmassa liittohistoriassa ja jota tehdään hyvin harvoin vielä nytkään. Kun jätämme pois esipihan, joka edustaa pakanain aikoja, jätämme pois paavillisen vainon 1260 vuotta, jotka päättyivät lopun aikana vuonna 1798.

Temppeli, jota rakennettiin neljäkymmentäkuusi vuotta milleriläisessä historiassa, yksilöi temppelin, jota rakennetaan heinäkuusta 2023 alkaen aina juuri ennen sunnuntailakia. Tämä historia on seitsemän ukkosenjylinän ”tulevien tapahtumien” ajanjakso, joka ”paljastetaan järjestyksessään” — ei ehkä, vaan varmasti ”tulee” paljastetuksi.

Kun yhdistämme ensimmäisen enkelin historian toisen enkelin historiaan, havaitsemme, että historia alkaa alfa-pettymyksellä ja päättyy oomega-pettymykseen. Kun asetamme ensimmäisen enkelin historian profeetalliset tienviitat vuodesta 1840 aina 19. huhtikuuta 1844 saakka rinnakkain toisen enkelin tienviittojen kanssa, joka saapui tuona aikana ja jatkui kolmannen saapumiseen asti 22. lokakuuta 1844, meillä on kaksi ajanjaksoa, jotka molemmat alkavat enkelin saapumisella ja

päätyvät enkelin saapumiseen. Ensimmäisen enkelin ja toisen välinen historia havainnollistaa toisen ja kolmannen välistä historiaa.

Profetaalinen todistus siitä, että tämä on pätevä sovellus, löytyy sovelluksen alfaa ja omegasta. Kaksi rinnakkaista linjaa, joita sovelletaan yhdessä, sekä kummankin linjan alku ja loppu osoittavat enkelin saapumisen. Kun ne sitten yhdistetään rivi riviltä yhdeksi linjaksi, alku merkitsee ensimmäistä pettymystä ja loppu merkitsee suurta pettymystä. Lisätodiste löytyy alfaa ja omegan periaatteista, jotka osoittavat lopun olevan alkua suurempi. Alfa-pettymys, joka päättyy suureen omega-pettymykseen, ilmaisee alfaa ja omegan vähäisemmän ja suuremman elementin.

Kun aloitamme 19. huhtikuuta 1844 (toisen enkelin saapumisesta, joka johtaa kolmannen saapumiseen 22. lokakuuta 1844), ja aloitamme sitten myös toisen linjan 11. elokuuta 1840, joka päättyy 19. huhtikuuta 1844, havaitsemme, että 19. huhtikuuta 1844 koettu pettymys on sekä sen profeetallisen linjan alfa että omega, joka muodostuu yhdistämällä ensimmäisen ja toisen enkelin profeetallisen linjan.

Ajanjakson lopussa sinulla on kolmas enkeli saapumassa yhdessä toisen enkelin kanssa, kuvaten siten 9/11:tä sekä Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun väkevän enkelin kahta ääntä. Nuo kaksi ääntä ovat sekä toisen että kolmannen enkelin sanomat, ja nuo kaksi enkeliä koskettivat toisiaan 22. lokakuuta 1844, ja ne kohtaavat jälleen, kun nuo kaksi historiaa tuodaan yhteen rivi rivin päälle. Tällä tavoin yhteen tuotuna ne edustavat historian ensimmäisestä pettymyksestä suureen pettymykseen saakka, ja tuon historian keskellä oleva tienviitta Milleriittien aikana oli Exeterin leirikokous, jossa ilmeni kaksi palvojien luokkaa, edustaen vertauksen tyhmien neitsyiden kapinaa ja osoittaen keskimmäisen tienviitan kapinaksi.

Seitsemän ukkosenjylinää edustavat ensimmäisen ja toisen enkelin sanoman yhdistettyä historiaa, rivi rivin päälle, mikä sitten yksilöi historian ensimmäisestä pettymyksestä suureen pettymykseen sadan neljänkymmenenneljän tuhannen historiassa. Ymmärrys siitä, mitä tuo historia profeetallisesti edustaa, on täysin yhtäpitävä sen sanoman kanssa, joka Danielin luvussa kaksitoista esitetään sinetöidyksi lopun aikaan saakka.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa, mutta jätän tähän Danielin viimeisen näyn sen osan, joka käsittelee ainoastaan Danielin esitystä Jumalan kansasta viimeisinä päivinä. Huomaa ensimmäisen säännön yhteydessä, että jakeessa yksi Daniel kuuluu niiden joukkoon, jotka ymmärtävät näyn. Ensimmäinen näyssä mainittu asia on kuvaus Danielista viisaana, joka ymmärtää, ja viimeiset yhdeksän jaetta käsittelevät kokonaan niitä viisaita, jotka ymmärtävät kahdentenkymmenentenä toisena päivänä.

Persian kuninkaan Kyyroksen kolmantena vuonna ilmoitettiin Danielille, jonka nimeksi oli annettu Beltassar, eräs asia; ja se asia oli tosi, mutta määrätty aika oli pitkä; ja hän ymmärsi asian, ja hänellä oli ymmärrys näystä.

Niinä päivinä minä, Daniel, olin murheellisena kolme täyttä viikkoa. En syönyt mitään herkullista ruokaa, eikä liha eikä viini tullut minun suuhuni; enkä ensinkään voidellut itseäni, ennen kuin kolme täyttä viikkoa oli kulunut loppuun. Ja ensimmäisen kuun

kahdentakymmenentenäneljäntenä päivänä, kun olin suuren virran rannalla, jonka nimi on Hiddekel, minä nostin silmäni ja katsoin, ja katso,

eräs pellavavaatteisiin puettu mies, jonka kupeet oli vyötetty Ufasin hienolla kullalla; hänen ruumiinsa oli kuin krysoliitti, hänen kasvonsa kuin salaman näky, hänen silmänsä kuin tulisoihdut, hänen käsivartensa ja jalkansa kiillotetun vasken kaltaiset, ja hänen sanojensa ääni kuin kansanjoukon ääni.

Ja minä, Daniel, yksin näin näyn; miehet, jotka olivat minun kanssani, eivät nähneet näkyä, mutta suuri vavistus valtasi heidät, niin että he pakenivat kätkeytyäkseen. Niin minä jäin yksin ja näin tämän suuren näyn, eikä minuun jäänyt voimaa; sillä heleä muotoni muuttui minussa turmelukseksi, enkä säilyttänyt voimaa.

Mutta minä kuulin hänen sanojensa äänen; ja kuullessani hänen sanojensa äänen minä vaivuin syvään uneen kasvoilleni, kasvot maata kohti. Ja katso, käsi kosketi minua ja nosti minut polvilleni ja kätteni varaan. Ja hän sanoi minulle,

Oi Daniel, sinä suuresti rakastettu mies, ymmärrä ne sanat, jotka minä sinulle puhun, ja nouse seisomaan: sillä nyt minut on lähetetty sinun tykösi.

Ja kun hän oli puhunut minulle tämän sanan, minä seisoin vavisten. Silloin hän sanoi minulle,

Älä pelkää, Daniel, sillä ensimmäisestä päivästä asti, jona sinä annoit sydämesi ymmärtääksesi ja nöyryyttääksesi itsesi Jumalasi edessä, sinun sanasi on kuultu, ja minä olen tullut sinun sanojesi tähden. Mutta Persian valtakunnan ruhtinas vastusti minua kaksikymmentäyksi päivää; mutta katso, Miikael, yksi ensimmäisistä ruhtinaista, tuli avukseni, ja minä jäin sinne Persian kuningasten luo.

Nyt minä olen tullut saattaakseni sinut ymmärtämään, mitä sinun kansallesi on tapahtuva viimeisinä päivinä; sillä näky koskee vielä monia päiviä.

Ja kun hän oli puhunut minulle sellaiset sanat, minä käänsin kasvoni maata kohti ja kävin mykäksi. Ja katso, eräs, ihmislapsien kaltaisen hahmon näköinen, kosketi minun huuliani; silloin minä avasin suuni ja puhuin ja sanoin sille, joka seiso i edessäni,

Oi herrani, näyn tähden tuskani ovat vallanneet minut, eikä minuun ole jäänyt voimaa. Sillä kuinka tämän minun herrani palvelija voisi puhua tämän minun herrani kanssa?

sillä mitä minuun tulee, heti ei minussa enää ollut voimaa, eikä minuun jäänyt henkeä. Silloin tuli jälleen eräs, ihmisen hahmon kaltainen, kosketi minua ja vahvisti minua, ja sanoi,

Oi suuresti rakastettu mies, älä pelkää: rauha olkoon sinulle; ole luja, niin, ole luja. Ja kun hän puhui minulle, minä vahvistuin ja sanoin: Puhukoon herrani, sillä sinä olet vahvistanut minua.

...

Mutta sinä, Daniel, sulje nämä sanat ja sinetöi tämä kirja lopun aikaan asti: monet tutkivat sitä edestakaisin, ja tieto lisääntyy.

Sitten minä, Daniel, katsoin, ja katso, siinä seisojaksi kaksi muuta, toinen täällä puolella virran rantaa ja toinen tuolla puolella virran rantaa. Ja yksi sanoi pellavavaatteisiin puetulle miehelle, joka oli virran vetten yläpuolella: Kuinka kauan kestää näiden ihmeellisten tapahtumien loppuun?

Ja minä kuulin pellavavaatteisiin puetun miehen, joka oli virran vetten päällä, kun hän kohotti oikean kätensä ja vasemman kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttaan, joka elää iankaikkisesti, että siihen on kuluva aika, ajat ja puoli aikaa; ja kun hän on saattanut päätökseen pyhän kansan voiman murskaamisen, kaikki nämä asiat täyttyvät.

Ja minä kuulin, mutta en ymmärtänyt. Silloin minä sanoin: Oi Herrani, mikä on oleva näiden asioiden loppu?

Ja hän sanoi: Mene tietäsi, Daniel, sillä nämä sanat pysyvät suljettuina ja sinetöityinä lopun aikaan asti. Monet puhdistetaan ja valkaistaan ja koetellaan; mutta jumalattomat harjoittavat jumalattomuutta, eikä yksikään jumalattomista ymmärrä; mutta viisaat ymmärtävät.

Ja siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen uhri lakkautetaan ja pystytetään hävityksen kauhistus, on oleva tuhat kaksisataa yhdeksänkymmentä päivää.

Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa tuhannen kolmensadan kolmenkymmenenviiden päivän ajan.

Mutta mene sinä tietäsi loppuun asti; sillä sinä saat levätä ja nousta osaasi päivien lopussa.
Daniel 10:1–18; 12:4–13.